

34

Našiel som šancu!

Schytil som ju a zrútil sa

aj s ňou do hlbín

BRÁNIL SOM SA.

Krútil som sa.

Búchal som do Pythóna malou pästičkou, potom som mu začal šibrinkovať s ukulele sem a tam v rane, dúfal som, že ho to tak bude bolieť, až ma pustí.

No jeho obrovské planúce oči sa len dívali, pokojné a spokojné, kým mne praskali kosti, až sa mi to ozývalo vo vnútornom uchu. Bol som ako ponorka v Mariánskej priekope. Pukali mi nity.

NEOPOVAŽUJ SA HYNÚŤ! zaprisahal ma šíp z Dodóny. *TE-RAZ NASTAL ČAS!*

„Č...?“ Pokúsil som sa dostať zo seba otázku, ale mal som na to primálo vzduchu v pľúcach.

ONO PROROCKETVO, KTORÉ PYTHÓN VYSLOVIL, povedal šíp. *AK MÁŠ PADNÚŤ, TAK PADNI, NO NAJPRV POUŽI MŇA.*

Šíp sa mi ohol v ruke a ukázal na Pythónovu obrovskú tvár.

Mal som otupený myšlienkový proces, pretože mi práve pukal mozog, ale pochopil som, a to pomyslenie sa do mňa zabodlo ako ukulele.

To nemôžem, pomyslel som si. Nie.

MUSÍŠ. Šíp hovoril zmierene, odhodlane. Preblesklo mi hlavou, koľko míl som prešiel s týmto kúsočkom dreva a ako často som málo veril jeho slovám. Spomenul som si, čo mi povedal o vyhnaní z Dodóny – malá vetvička z prastarého hája, ktorá nikomu nebude chýbať.

Uvidel som Jasonovu tvár. Uvidel som Heloise, Cresta, Tučnosťku, fauna Dona, Dakotu – všetkých tých, ktorí sa obetovali, aby ma sem dostali. A teraz bol môj posledný spoločník pripravený zaplatiť cenu za môj úspech – nechať ma urobiť práve tú vec, pred ktorou ma vždy vystríhal.

„Nie,“ zaškreotal som. Možno to bolo posledné slovo, aké som mal kedy povedať.

„Čo je?“ spýtal sa Pythón, myslel si, že sa rozprávam s ním. „Tento malý potkan nakoniec žobre o zľutovanie?“

Otvoril som ústa, no nemohol som odpovedať. Tvár obludy sa priblížila, chcela si vychutnať moje posledné sladké fňukanie.

BUĎŽE ZBOHOM, PRIATELU, rozlúčil sa šíp. *APOLÓN PADNE, APOLÓN VŠAK MUSÍ ZNOVU POVSTAŤ.*

Tými poslednými slovami šíp nabral všetku silu svojho prastarého hája a uzatvoril proctvo plaza. Pythón sa dostal na dosah a ja som so zúfalým vzlykom zabodol šíp z Dodóny do jeho obrovského oka až po pierko na konci.

Had zreval od bolesti a pomykal hlavou sem a tam. Svorky jeho tela povolili, takže som sa vymanil z jeho zovretia. Spadol som a pristál na kope na kraji širokej pukliny.

V hrudi mi pulzovalo. Určite zlomené rebrá. Možno aj zlomené srdce. Zďaleka som prekročil maximálne odporúčanú záručnú